

[Glønborg]

indhold, at det skulle foregive at kunne løse problemerne, hvor der er strid imellem mennesker, og at vi foregøgler, at man kunne kommandere mennesker til at være gode ved hinanden og holde fred med hinanden. Nej, så naive er vi ikke.

Forslaget er jo ikke en pisk over nakken på de direkte implicerede mennesker, men det er nogle krav til myndighederne om at gøre deres arbejde bedre. Jeg har sagt det før i debatter om dette emne, at i mange, mange tilfælde gør myndighederne og de implicerede mennesker heldigvis det rigtige og udfører deres arbejde ud fra ønsket om at gøre det bedst mulige for et barn, og derfor får vi så mange gode løsninger på disse problemer, som vi har.

Jeg er glad for, at vi ikke her er kommet ind på en stribe afsløringer af eksempler. Jeg ved også udmærket godt, at de fremstillinger, som vi ser i medierne, oftest kommer frem ved, at den ene part i en sag melder sig, og så får vi naturligvis en ensidig fremstilling af et problemkompleks. Man skal jo også altid høre den anden side. Men jeg ved fra samtaler med en lang række mennesker og fra indsigt i en lang række sager, hvor jeg har set alle på bordet liggende papirer, at alt ikke er såre godt. Der er desværre for mange eksempler på, at systemet svigter et barn. Jeg synes, vi skulle prøve at få taget fat på det.

Dette er ikke en totalløsning på børnenes problemer, men det er et veldefineret område, som vi har taget frem. Vi synes, det var rimeligt at lave den pakke, men er naturligvis tilfreds med ethvert af elementerne i dette forslag, som vil kunne samle flertal. Kan vi ikke få taget hele springet, så lad os da i det mindste prøve at se, om ikke vi i udvalget kunne snakke os frem til at få taget et par skridt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af navneforbud i straffesager mod finansielle virksomheder.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 22/10 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Engell):**

Fremskridtspartiets beslutningsforslag går ud på, at regeringen skal fremsætte lovforslag om, at der normalt ikke kan træffes beslutning om dørlukning eller navneforbud i straffesager mod finansielle institutioner eller medlemmer af disses bestyrelse eller direktion.

Reglerne om dørlukning og navneforbud findes jo som bekendt i retsplejelovens §§ 29-31, og reglerne går, hvis man ser på relevansen i denne sammenhæng, i korthed ud på, at retten i straffesager undtagelsesvis kan beslutte dørlukning, når særegne omstændigheder giver grund til at antage, at offentlig forhandling vil tilføje nogen en ufornudden krænkelse. Navneforbud kan nedlægges af retten, såfremt der fremsættes begæring om det og ingen offentlig interesse findes at tale herimod.

Som det fremgår, er det altså retterne, der skal træffe afgørelse om dørlukning og navneforbud, når retsplejelovens betingelser i øvrigt er opfyldt. I øvrigt afsiges domme jo altid i et offentligt retsmøde.

Efter min opfattelse vil det være stødende for retsbevidstheden og sagligt set helt ubegrundet, hvis der gennemføres en sådan retstilstand, som Fremskridtspartiet foreslår det. Det ville jo nemlig betyde, at de finansielle institutioner og deres ledelse – og dem alene – pludselig ikke ville nyde den samme retsbeskyttelse, som gælder for alle andre tiltalte i det danske samfund.

Det er jo også en kendt sag, at selve det forhold, at der i fuld offentlighed indledes straffesag imod en tiltalt, i visse tilfælde kan medføre ubodelig skade, også selv om der senere sker en frifindelse, og det er jo den overvejelse, som nu engang naturligt må være rettens. Derfor må der også for de finansielle institutioner og